

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

De causa obstinationis dæmonum. disputatione 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

Matth. 25. *Discedite a me maledicti in ignem aeternum, qui parati estis diabolo & angelis eius.* Et infra: *Ibunt hi in supplicium aeternum, iusti autem in vitam aeternam.* Apocalyp. 20. *Diabolus, qui seducebat eos, missus est in stagnum ignis & sulphuris, ubi bestia, & pseudopropheta cruciabuntur die ac nocte in saecula saeculorum.* In Concilio Lateranensi I. cap. *Firmiter, de summa Trinitate, & fide Catholica.* *Venturus est in fine saeculi iudicare vivos & mortuos, & redditurus singulis secundum opera sua, tam reprobis, quam electis.* *Qui omnes cum suis corporibus resurgent, que nunc gestant, ut recipiant secundum merita sua, siue bona fuerint, siue mala: illi cum diabolo poenam perpetuam, & isti cum Christo gloriam sempiternam.* In simbolo Athanasij: *Quam nisi quis integrum inuolaturamque serauerit, absque dubio in aeternum peribit.* Et infra: *Qui bona egerunt ibunt in vitam aeternam, qui vero mala in ignem aeternum.* In sexta Synodo ad epistola Sophronij, quae habetur actione 11. & suscipitur actione 13, damnatur error Origenis quem impugnamus, & supra relatum est.

Illud hoc loco admonuerim, Ambrosium in illud ad Ephesios 3. *Ut innotescat principibus, &c.* Videri affirmare per Paulu, & Ecclesiam, aliquos ex demonibus ab errore, peccato, & tyrannide Luciferi fuisse liberatos. Id quod cum errore Origenis quadam ex parte consentit, ut Annonius ad sextum cap. 1. libri Periarchon Origenis adnotauit, & consentit Sixtus Senensis sexto libro Bibliothecae, annotatione 291.

Aduerterim praeterea, Hieronymum in illud ad Ephesios 1. *Et simul in laudem gloria eius, & in illa verba, cap. 2. eiusdem epistolae, ut ostenderet in saeculis superuenturis, item in illa, cap. 4. Ex quo totum corpus, nonnulla docere, in quibus cum Origene consentire videtur circa poenas inferni tum hominum, quam angelorum damnatorum.* Verumtamen, ut in praefatione Commentariorum illius epistolae ipse ait, commentarios illos ex commentariis Origenis, & Didymi collegit, paucis de suo additis. Vnde non loquitur ex propria sententia. Praeterea in postrema verba Isaia, item lib. 1. Dialogorum aduersus Pelagianos versus finem pertractans verba illa Isaia: *Comburentur peccatores & iniqui simul, licet aserat poenam demonum, & infidelium fore aeternam, non tamen improbat, quin potius videtur approbare eorum sententiam, qui dicebat poenam fidelium peccatorum finiendam.* Verumtamen in illud Prouerb. 2. *Omnes, qui ingrediuntur ad eam, non reuertuntur, in illud Iona 3. Peruenit verbum ad Regem Ninive, & in Apologia aduersus Ruffinum, constanter affirmat: Nullius damnatorum poenam, etiam si is Christianus fuerit, fore vnquam finiendam: quod multis egregisque argumentis probat ad locum Iona citatum.* Quamuis, ut verum fatear, non videam Hieronymum respicere contrarium tamquam errorem in fide, sed solum tamquam opinionem omnino falsam, minimèque amplectendam. Augustinus 21. de ciuitate Dei à cap. 17. refert, & impugnat errores omnes, negantium poenas damnatorum, vel omnium, vel aliquorum, esse perpetuas. Legito, si placet, Sixtum Senensem in libro quinto Bibliothecae annotat. 229. & libro sexto annotat. 290. quibus in locis nonnulla alia in expositionem, & defensionem Hieronymi addit.

A DISPVTATIO II. De causa obstinationis demonum.

VAMVIS cum fide Catholica sit constitutum, nec beatos posse de facto peccare, amittereque beatitudinē, nec damnatos posse à peccatis per penitentiam liberari, euaderēque cruciatus aeternos, non tamen de fide Catholica est constitutum: vnde vtrumque proueniat. Quare, sicut 1. quaest. 4. artic. 4. disputauimus, an quod beati peccare non possint, proueniret à natura ipsa beatitudinis, quasi visio beatifica impotens illos reddat ad peccandū, an potius aliunde: ostendimusque contra Scotū à natura ipsa beatitudinis id prouenire: ita hoc loco examinandum est, vnde obstinatio demonum in malo, quodque ex illo nequeant per penitentiam resurgere, proueniat.

Diuus Thomas hoc loco affirmat, demones eo ipso quod peccant, habere à sua propria natura obstinationem in malo, & peccato, nec de illo posse penitere. Ducitur ad hoc asserendum, quoniam, inquit, *vis appetendi commensurata est in vnoquoque virtuti cognoscenti, quae obiectum appetendum sic apprehendit, ut tamquam ostendens rem appetibilem, moueat ipsum appetitum.* Est vero hoc discrimen inter homines, & Angelos, quod hi, quia non discurrunt, apprehendunt immobiliter, quicquid semel apprehenderint ac iudicauerint, non secus ac nos immobiliter apprehendimus prima principia, eo ipso quod semel illa apprehendamus ac iudicemus: homines vero, quia discurrunt ratiocinanturque circa vtramque contradictionis partem apprehendunt mobiliter, iudicareque possunt modo vniū oppositorum ut conueniens, & modo alterum, recedentes à priori iudicio. Hinc vult D. Thomas, hominem, sicut postquam iudicauit vnum oppositorum esse expediens ac bonum, potest recedere à priori iudicio, & iudicare alterum oppositorum expedire magis ac melius esse, sic posse per voluntatem adherere vni ex oppositis postquam adhaeserat alteri, recedendo per voluntatem ab eo, cui prius adhaeserat: Angelum vero, quia apprehendit & iudicat immobiliter, etiam per voluntatem immobiliter adherere, ita scilicet, ut ante adhesionem integrum habeat adherere indifferenter alteri oppositorū prout maluerit, postquam vero semel per assensum intellectus, & consensum voluntatis vni parti adhaeserit, illi immobiliter adhaereat, nec possit partem alteram velle. Atque hinc ait D. Thomas consuetudine receptum esse ut dicamus, liberum hominis arbitrium esse flexibile ad oppositum, cum ante electionem, tum post electionem: liberum vero Angeli arbitriū esse quidem flexibile ad oppositum ante electionē, non vero post electionem.

Hanc doctrinam D. Thomae interpretantur sectatores illius, ut intelligatur, quando voluntas Angeli cum plena libertate, tam quoad speciem actus, quam quoad exercitium, vni parti contradictionis adheret. Quod enim in primo instanti, quando, iuxta D. Thomae sententiam, solum habebat libertatem quoad exercitium, adherere possit alteri. Eam etiam interpretatur, ut intelligatur quando Angelus habet plenum iudicium, quo cognoscat omnes circumstantias rei: quando enim diabolus tentat aliquem sperans se illum prostraturum, nec obtinet, sed ille ex tentatione commodum reportat, dolere potest quod illum fuerit aggressus. Hac ratione dicunt diabolum, qui mortem Christi curatur,

D. Thomae de causa obstinationis demonum sententia. Fundamentum opinionis.

D. Thomae sententiam ut explicent eius sectatores.

uerat, miseratque in cor Iudae ut traderet Christum, mutasse postea sententiam, conatumque fuisse impedire mortem Christi per uxorem Pilati: quia non habebat plenum iudicium, an morte Christi plus nocuerit, quam utilitatis afferret.

Ad illud verò dubium, quod in calce articulo sexto quaestionis precedentis reliquimus definiendum hoc loco, utrum videlicet angeli mali, post primum peccatum patrum, potuerint poenitere dum erant in via, dolore & poenitentia naturali, quae esset actus bonus moraliter, licet non dispositio sufficiens ad gratiam, responderet D. Thomas, etiam ex hypothesi, quod via Angelorum perseverasset post patrum primum peccatum (quod ipse negat) non potuisse etiam illo dolore poenitere: eò quod sint eius naturae, vt eo ipso, quod alicui rei adhaerint per voluntatem, illi immobiliter adhaerent, ita vt naturaliter nec possint illam nolle, nec velle illius oppositum. Sententiam hanc D. Thomae defendit Caietanus hoc loco, Capreolus in 2. dist. 7. q. 1. ad argumenta contra secundam conclusionem, & Ferrarientis 4. contra gentes, cap. 95.

Sententia haec, vt ab aliis Doctoribus communiter non probatur: ita nec mihi vnquam placuit. Contrarium affirmant Scotus in 2. dist. 7. q. 1. Durandus ibidem quaest. 2. D. Bonaventura artic. 1. q. 1. Richardus artic. 2. q. 1. Gregorius, Gabriel, & Maior quaest. 1. & plerique alij. Possumus verò contra eam argumentari. Primum, quoniam, vt quaestione precedente artic. 2. & 3. ostendimus, vt voluntas aliquid velit, necessarium non est iudicium, quo intellectus iudicet illud esse bonum moraliter, aut bonum absolute, vel quo iudicet, illud esse absolute appetendum, sed satis est, si intellectus in eo conspiciat rationem aliquam boni, similiter vt voluntas aliquid respuat ac nolit, satis est, si intellectus in eo rationem aliquam mali intueatur: sed sicut nos simul conspiciamus in fornicatione esse bonum quoddam delectabile, & inesse malitiam moralem contra rectam rationem & legem Dei, sic etiam Angeli in eo, quod peccando appetuerunt, potuerunt simul conspiciere bonum honoris ac dignitatis, & malitiam moralem contra rectam rationem ac legem Dei, ergo sicut nos, iudicio intellectus minime variato, retentaque semper eadem existimatione de re, pro libertate nostri arbitrij possumus indifferenter, & velle fornicationem propter bonum delectationis, quod in ea conspiciamus, non obstantem, quod simul videamus esse contra rectam rationem ac legem Dei, & nolle eandem propter malitiam moralem, quam in ea peruidemus, & rursus postquam eam appetuerimus propter delectationem, licet nobis eandem, eò quod Deum offendat, respicere, addito dolore, quod eam appetuerimus: ita Angeli, retenta semper eadem existimatione de re, poterunt pro libertate sui arbitrij indifferenter, vel velle id, propter bonum honoris ac dignitatis, quod peccando appetuerunt, vel nolle illud idem propter malitiam moralem & offensam Dei, poeniteretque postquam illud appetuerunt, ducti illo eodem intuitu, quod malum fuerit moraliter & offensam Dei. Quò fit, vt ad appetendum aliquid mobiliter, necesse non sit mutare iudicium intellectus, sed sufficiat sola libertas voluntatis, quando ex parte obiecti simul elucent diuersae rationes boni & mali, ac proinde consequitur, vt eorum fundamentum contrariae opinionis, dicendumque sit, Angelum, etiam post electionem, appetere posse mobiliter: idque propter libertatem suae voluntatis.

Secundò, Angeli ex sententia D. Thomae, quan-

do primò peccauerunt, non habuerunt iudicium falsum, sed peccauerunt ex inaduertentia ad modum, quem in appetendo seruare debuerunt: ergo potuerunt post peccatum attendere ad id, ad quod tunc non aduerterunt, atque ad eò iudicare illud non eo modo fuisse appetendum, quo fuerat ab ipsis concupitum, & per consequens potuerunt velle id non eo modo appetisse, dolereque de peccato commisso. Confirmatur haec ratio, quoniam sectatores ipsi D. Thomae consentiunt, Angelum posse mutare voluntatem, quando non habet plenum iudicium, quo omnes rei circumstantias agnoscat, vt supra dictum est: eaque ratione cum prius diabolus fuisset mortem Christi, eam molitus est postea impedire per uxorem Pilati, cognitòque effectu mortis Christi & redemptione generis humani ex ea subleuata, quam prius ignorabat, doluit, quod Christus fuerit mortuus, & quòd eam mortem non impediuerit: cum ergo ex sententia D. Thomae Angeli peccauerint, non ex pleno iudicio, sed non attendentes ad modum, quem in appetendo debuerunt seruare, sanè patratò peccato potuerunt suapte natura mutare, tum iudicium, tum etiam voluntatem.

Tertiò, quis credat, diabolum, quando peccat, attendisse, sibi que persuasisse se ita grauitè à Deo esse puniendum: ergo cognita postea per experientiam poena (nisi aliunde aduentu poenae obstinaretur) mutare potuit iudicium, mentèque concipere non fuisse sibi expediens appetere, quod peccando appetiuit, ac proinde potuit dolere quòd appetiuit id, vnde tantum malum in se redundasse experitur.

Quartò, quod Angelus mutare non possit iudicium, quòdque immobiliter adhaereat obiecto, quod semel appetiuit, non tollit, quin circa alia obiecta retineat suam pristinam libertatem, quam antea habebat: ergo malè, cum D. Thoma hoc loco, affirmat sectatores illius Angelos postquam in secundo instanti plena libertate, non solum quoad exercitium, sed etiam quoad speciem actus, adhaerunt bono, ac meruerunt, naturaliter fuisse confirmatos in bono, ita vt naturaliter non possint amplius peccare: licet enim ex principiis D. Thomae sequatur, non posse peccare circa illud obiectum, quod tunc rectè concupierunt: non tamen video, vnde sequatur, non manere in eis naturaliter libertatem ad peccandum circa alia obiecta. Simili quoque modo potest fieri argumentum, quòd malè inferat, Angelos malos postquam in secundo instanti peccauerunt, ita obstinatos fuisse naturaliter in malo, vt nullum actum bonum moraliter elicere deinceps possint: licet enim ex principiis D. Thomae sequatur, non posse illos elicere actum bonum circa obiectum, in cuius appetitione peccauerunt: non tamen video, vnde sequatur, eos non posse naturaliter elicere actum bonum moraliter circa alia obiecta, circa quae non sunt in peccatum lapsi.

Quintò, vt argumentatur Scotus, licet apprehensio intellectus sit pars causae, quae mouet voluntatem, non tamen est integra causa, sed voluntas tamquam pars causae seipsam mouet ad appetendum, quin potius per libertatem, qua in ea est formaliter, & non in intellectu, seipsam, concurruntque intellectus determinat ad hoc potius, quam ad contrarium appetendum, nec ab intellectu determinatur. ergo ex immobilitate intellectus in apprehendendo, non rectè colligitur immutabilitas voluntatis: praesertim cum voluntas, in quo instanti primò seipsam determinauit per electionem, fuerit libera, & vt elegit vnum, potuerit eligere contrarium, eadem

Angeli post peccatum in via poenitere non potuerunt dolore naturali ex D. Thomae sententia.

Angeli post electionem aliquid obiecti respicere illud possunt atque de electione delectare.

eadem mentis apprehensione perseverante: ergo existente eadem apprehensione, poterit postea oppositum eligere.

Sexto, vel iudicium illud immutabile intellectus, quod cernitur in prima electione, antecedit non solum electionem, sed etiam libertatem, quæ est in tali electione ad contrarium, vel non. Si antecedit: ergo stante tali iudicio, adhuc voluntas manet libera ad contrarium, ac proinde malè ex immutabilitate iudicij colligitur immutabilitas voluntatis. Si non antecedit, sed formato semel tali iudicio, voluntas non manet libera ad contrarium: ergo tota libertas in eo est posita, quod eliciatur liberè illud iudicium, ac proinde libertas electionis consummatur in actu intellectus, & non in actu voluntatis, quod est absurdum: quippe cum libertas sit formaliter in voluntate, & non in intellectu. Præterea sic peto, vel ad formandum iudicium illud concurrat voluntas liberè, ita scilicet vt in potestate ipsius sit, vt illud aut contrarium iudicium formetur, vel non concurrat liberè. Si des hoc secundum, cum per te, stante illo iudicio, voluntas non possit velle contrarium, sanè sequitur nullam esse libertatem voluntatis in ea electione, quod constat esse falsum. Si verò des primum, vel igitur ad illud iudicium liberè formandum concurrat voluntas, prævio alio iudicio quo velit, vt illud eliciatur, vel non. Si nõ concurrat prævio alio iudicio, qua ratione potest indifferèter imperare formationem eius iudicij, aut contrarij, nullo prævio alio iudicio, à quo determinetur ac necessitetur ad id imperandum, poterit etiam indifferèter, nullo prævio iudicio, à quo determinetur ac necessitetur, eligere hoc, aut contrarium circa obiectum, circa quod principaliter est electio. Si verò concurrat ad imperandum illud iudicium prævio alio iudicio, iterum petam de illo, vtrum ad illud imperandũ concurrat voluntas liberè prævio quodam alio iudicio, atque ita vel dabitur processus sine termino in iudicijs, vel deuenietur ad actum liberum voluntatis, qui sit nullo iudicio circa rem volitam præcedente, à quo determinetur ac necessitetur voluntas, ac proinde superflue ponitur eiusmodi iudiciũ in intellectu Angeli ad appetendum, sed sufficit intuitus, quo aliqua ratio boni cernatur in obiecto appetendo iuxta sensum explicatum in primo argumento, quo hanc opinionem D. Thomæ impugnamus.

Obstinatio
non impo-
nitur dam-
num legiti-
ma causa.

Relicta igitur opinione D. Thomæ, dicendum est cum communi, tam eorum Doctorum quos citauimus, quam plurium aliorum sententia, demones, postquam damnati & puniti sunt, ideò esse in malo obstinatos, vt resurgere non possint à peccatis per pœnitentiam, quia Deus in pœnam delictorum, quæ commiserunt, constituit numquam cum illis concurrere per gratiæ auxiliũ, sine quo nulla creatura resurgere valet à peccatis, seque ipsam disponere ad gratiam. Imò dicendum est, in pœnam eorundem delictorum statuisse, numquam concurrere cum illis concursu generali ad actum pœnitentiæ & doloris naturalis, qui sit actus bonus moralis. Adde experientia ipsa acerbissimorum cruciatuum, quibus ob sua delicta tam acriter se puniri à Deo cognoscunt, absque vlla spe euadendi, tantum concipere odium contra Deum, vt difficilè admodum possint elicere dolorem, & pœnitentiam naturalem de peccatis, qui esset actus bonus moralis: præsertim cum repleti sint omni iniquitate, & destituti omni bono, & auxilio supernaturali, ne dum instituente insuper Deo denegare ob causam iam dictã concursum generalem ad omnem actum moraliter

A bonum. Hæc eadem est causa & radix obstinationis animarum, ac hominum damnatorum.

Quòd si nobis obiciatur illud Sapientiar 5. vbi de damnatis dicitur: *Pœnitentiam agentes, & pre angustia spiritus gementes.* Dicendum est, non esse eo loco sermonem de fructuosa, vera, aut bona pœnitentia, sed de sterili, & non bona: neque enim dolent, quòd Deum offenderint, nec de peccatis, quia mala sunt: sed dolent de illis ratione effectus nempe cruciatuum æternorum cum odio, tum Dei, qui peccata prohibuit, & ea punit, tum sui, tum etiam ipsorum peccatorum, quatenus causa cruciatuum fuerunt, non concipientes dolorem de peccatis, neque de illorum effectu, quia bonum est ita dolere, quod tamen, iuxta Aristotelem 2. Ethicorum cap. 4. necessarium erat ad actum virtutis, vt statim subiungemus.

Quòd ad illam difficultatem attinet, num Angeli mali, dum post patratum primum peccatum fuerunt in via, dolere de illo poterint dolore sex pœnitentiæ naturali, quæ esset actus bonus moralis, non video cur id debeat negari, si naturis suis relinqueretur, quare vel dicendum erit, tunc potuisse habere illum actum, eo quòd essent adhuc in via: vel Deum in pœnam præcedentis peccati statuisse eis negare concursum generalem ad eum actum necessarium: quod mihi durum admodum videtur de Angelis interim dum erant in via.

Dubium est hoc loco, vtrum damnati adeò sint obstinati in malo, vt nullum omnino actum moraliter bonum elicere possint. Sectatores D. Thomæ communiter affirmant, & hæc ferè est communis Doctorum sententia. Lege inter alios Dominicum à Soto in 4. distinctione 50. quæst. 1. artic. 4. & 5.

Et enim damnati velle possint aliquod obiectum ex suo genere bonum, vt carere pœnis inferni, semper tamen vel apponunt circumstantiam, ex qua actus redditur vitiosus, vt quia volunt carere pœnis inferni contra voluntatem & ordinationem diuinam, aut aliam similem, vel certè semper omitunt circumstantiam, sine qua actus non est bonus, verbì gratia illam, quam ad opus virtutis Aristoteles 2. Ethicorum, cap. 4. dixit esse necessariam, videlicet, vt eligatur propter hoc ipsum, id est, quia in se est bonum, damnati namque, licet aliquando velint obiectum bonum, non tamen volunt illud, quia bonum est. Sotus in 2. distinct. 7. quæst. 1. & Durandus loco citato inclinant in eam partem, vt dicant, damnatos elicere posse actum bonum moraliter: pauci tamen admodum sunt qui eos sequantur.

Quare adhaerendum est potius communi Doctorum sententiæ: quam possumus confirmare: quoniam damnati indecènter peccant: ergo verisimile est, numquam elicere actum bonum morale, sed quidquid boni velint, semper illud inficere mala circumstantia. Antecedens constat ex illo Psalmi 73. *Superbia eorum, quæ te oderunt, ascendit semper,* & ex illo 1. Ioan. 3. *Ab initio diabolus peccat, quati semper in actu peccati perseveret, idemque est de cæteris damnatis.* Vt enim supra explicatum est, perpetuò in odium Dei, & omnium, quæ illi placet, excandescunt, indeque in eis emergit odium, & invidia omnium, qui illi adherent, vel adherere possunt. Vnde Fulgentius de Fide ad Petrum c. 3. tomo 3. operum Augustini: *Partem, inquit, Angelorum, quæ à Deo voluntaria auersione discessit, Deus sic totam in æterno manere supplicio precepit, vt etiam ignem ei æternum prepararet: in quo illi omnes præuicatorum Angeli, nec mala possunt inquam voluntate carere, nec pœna.* Præterea, vt iam diximus, probabile admodum est, Deum in iustam pœnam damnato-

Obiecto.

Solutur.
Damnatorũ
pœnitentia
qualis.

Angeli post
primum pec-
catum dum
essent in via
suis naturis
relicti habe-
re poterunt
actum pœni-
tentia natu-
ralis bonum
moraliter.

An damnati
actũ aliquẽ
bonũ mora-
liter possint
elicere.

rum

rum constituisse denegare illis concursum generalem ad omne opus bonum moraliter.

Circa causam obsequii damnantur impia sententia.

Illud hoc loco admonerim, quosdam longè diuersam causam tantæ obstinationis reddere, quam hæcenus à nobis reddita sit. Aureolus namque, ut referunt Marfilus in 2. quæst. 5. artic. 3. & Maior dist. 7. q. 1. asseruit, esse habitum quemdam pessimum, & intentissimum à Deo illis infusum in pœnam suorum delictorum, quo ad malum, atque ad odium Dei & virtutis inclinatur. Ochamus in 2. dist. 19. & quodlib. 1. q. 19. quem defendere vult Gabriel in 2. dist. 7. q. 1. affirmat, Deum se solo producere odium sui ipsius in damnatis, atque in pœnam delictorum, quæ susceperunt, illis necessitatem imponere ad huiusmodi actum, indeque ulterius inclinari ad malum, & ad odium virtutis. Vtraque sententia impia sanè videtur, pœtorèque Christiano indigna: Deum namque efficit autorem mali, quod sanè est impium. Adde, ea sententia data, neque diabolum, neque alios damnatos peccare in eo quòd Deum odio prosequantur, & alia mala moliantur: in eo namque ad quòd quis necessitatur, quòdque vitare non potest, non peccat: contrarium autem aperitè innuit testimonium illud 1. Ioan. 3. *Ab initio diabolus peccat: innuitur enim vsque ad hæc diem peccando persistere.*

ARTICVLVS III.

Vtrum dolor sit in demonibus.

DISPUTATIO I.

Dolor in demonibus quaeritur.

CONCLUSIO est. In demonibus est dolor. Adde esse etiam tristitiam, seu afflictionem, non quidem, ut sunt passionnes appetitus sensitiui, suntque cum transmutatione corporis: quandoquidem appetitu sensitiuo, & corpore carent: sed ut dicunt actus simplices voluntatis. Dolor autem voluntatis, ut hoc loco D. Thomas ait, est renisus voluntatis ad id quod est, aut ad id quod non est, id est, esse velle non esse, quod est, aut esse, quod non est. Atque eiusmodi actum sequitur tristitia & afflictio voluntatis, quæ opponitur gaudio: quemadmodum etiam ex amore boni præsentis sequitur gaudium: quòd verò maior est renisus voluntatis, & maius est malum verum vel apparens, cui voluntas penitur, eò maior sequitur tristitia & afflictio: propter eiusmodi verò tristitiam & afflictionem, quæ naturaliter consequitur renisum voluntatis, suspicor renisum ipsum & displicentiam mali appellari dolorem: imò propriè non dici dolorem, nisi quando coniunctam habet tristitiam & afflictionem. Vnde mirandum non est, si interdum renisus ipse & displicentia mali, adiunctam habens tristitiam & afflictionem, dicatur dolor: interdum verò sola tristitia & afflictio dolor nuncupetur.

De conclusione non est qui dubitet, potèstque confirmari ex illo 1. Petri 2. *Angelis peccantibus non pepercit, sed rudentibus inferni detractos tradidit cruciandos.* Et ex illo Apocal. 20. *Diabolus missus est in stagnum ignis, & sulphuris, ubi est bestia, & pseudopropheta cruciantur die ac nocte: cruciatus autem non est sine renitentia, tristitia, & afflictione.*

Ad tristitiam voluntatis concurrat efficiens, aut solum passiuè. Scotus in 1. dist. 1. quæst. 3. & in 4. dist. 49. q. 7. arbitratrur concurrere solum passiuè. Contraria tamen sententia est proculdubio amplectenda. Est enim

tristitia voluntatis, perinde atque gaudium, operatio vitalis: ad quam proinde necesse est concurrat efficiens ea potentia, cuius est actus, & in qua est tamquam in subiecto. Tristitia autem & gaudium naturaliter, & non liberè, sequuntur ex renisui mali, aut ex amore boni præsentis.

DISPUTATIO II.

Vtrum dolor, & tristitia demonum de beatitudine amissa pertineat ad pœnam damni, an sensus.

CVM demones non solum doleant, contristentur, & affligantur igne, quo cruciantur, sed etiam per notitiam sempiternæ beatitudinis amissæ, imò cum vermibus eorum, qui nunquam morietur, eoque interius per totam aternitatem corrodet, non aliud sit, quam dolor de peccatis, quatenus causa fuerunt cruciatuum aternorum, & amittendi sempiternam felicitatem, seu, quod idem est, dolor, tristitia, & odium aduersus semetipsos, eò quòd cum sua potestate habuerint fugam eorum scelorum, ex quibus tot, tantæque pœnarum genera incurserunt, ea non vitauerint: dubium est an dolor ille, de amissæ sempiternæ beatitudinis, dicendus sit pertinere ad pœnam sensus, an potius ad pœnam damni.

Sunt qui affirmet, quamvis reduci possit ad pœnam sensus, quatenus non est ipsamet carentia diuinæ visionis, & beatitudinis, quæ essentialiter & præcipuè est pœna damni, sed est tristitia & dolor de obiecto, nihilominus pertinere simpliciter ad pœnam damni. Id verò probant primò, quia oritur ex pœna, nempe ex carentia diuinæ visionis, seu potius ex noticia illius obiecti, ac proinde ad pœnam ipsam damni tamquam effectus & complementum illius pertineat. Secundò, quia delectatio, quæ oritur ex visione diuinæ essentia & ex amore Dei clarè visi, pertinet ad præmium essentialia, tamquam effectus & complementum illius: ergo cum carentia beatitudinis sit pœna damni, præmio essentiali priuatiuè opposita, dolor, & tristitia, quæ ex illa oritur, spectabit etiam ad pœnam damni, tamquam complementum quoddam illius. Sic sentit Dominicus à Soto in 4. dist. 46. quæst. 1. artic. 1. & quidam alij.

Mihi contrarium videtur verius, pertinere scilicet ad pœnam sensus. Ducor primò quoniam pœna damni integra est in omnibus damnatis, etiam in pueris, qui propter solum originis peccatum damnati sunt: at in his nulla est tristitia de beatitudine amissa: quòd quidem peccatum originis, quòd aliena voluntate commissum est, solum eis nocuit ingraturis, talisque in reliquis omnibus eos reddidit, quales essent, si in puris naturalibus essent conditi: cum ergo, si in puris naturalibus essent producti, nullam essent tristitiam habituri, quòd beatitudine supernaturali non essent beati, efficitur, ut de beatitudine supernaturali, quam aliena voluntate amiserunt, nec habeant, nec habituri sint tristitiam, Deo id ita providente, nec concurrente cum voluntate eorum, & noticia amissæ beatitudinis in pœnam iustam propter peccatum originis, ut inde generetur tristitia.

Confirmatur hæc ratio, quoniam esto illi, qui cum solo originis peccato ex hac vita discesserunt: in perpetuum ignorarent se in pœnam pro eo peccato priuatos esse beatitudine supernaturali, imò esto ignorantem possibilem esse beatitudinem supernaturalem, nihilominus haberent integram pœnam